

Monologer - Färdighetsprov vt 2021 Estetiska programmet - Inriktning musikal

Könen som anges i monologerna kan du ändra så som du önskar. Om du inte vill välja en av de X nedanstående texterna har du möjlighet att välja en egen monolog av en valfri dramatiker/författare.

En kopia av texten (datorutskriften) ska då lämnas till juryn innan du framför den.

Ur **69 Love Songs** av Kristian Hallberg

Du fattar va? Alltså, det är verkligen inte dig det är fel på. Alltså det känns som jag krossar ditt hjärta, krossar jag ditt hjärta? Jag behöver bara lite tid för mig själv. Du fattar va? Det känns som jag sabbar något helt fantastiskt. Gör jag det? Är det ett misstag jag gör just nu? Nu när jag gör slut med dig? Jag känner mig så usel! Du hatar mig, gör du det? Önskar du bara att jag ska försvinna ur ditt liv? Jag menar jag fattar det verkligen, om du känner så alltså. Det har jag vad heter det full respekt för.

Du är så ädel! Du är så storsint! Du förtjänar någon bättre.

Du förtjänar någon som tar dig på allvar! Du är en fantastisk människa. Glöm aldrig bort det. Jag älskar dig! Alltså som en vän. Älskar du mig? Som en vän alltså? Du behöver inte svara. Jag vet att du hatar mig. Men jag har verkligen försökt älska dig. Alltså mer än jag älskar en vän. Men det har inte gått. Vet du vem du borde bli ihop med? Min kompis. Hen gillar ju också att springa. Ni borde bli ihop. Okej? Vad ska det betyda? Vadå, kommer ni bli ihop eller? Vadå är ni redan ihop? Har du gått bakom ryggen på mig? Hade jag vetat det så hade jag varit otrogen mot dig långt tidigare. Om jag vetat att du var otrogen mot mig? Med min bästa vän! Du kan ju bara dra åt helvete!

Dra åt helvete båda två!

Ur **Sufflören** av Andreas T Olsson (alla repliker läses av Sufflören)

Sufflören:

Jag är väl medveten om att det här är jättelöjligt, fånigt, löjligt, skrattretande. Absolut! Ja, men det kan inte hjälpas, det var någonting där och då som uppstod mellan mig och Amanda. Ett samförstånd!

Amanda blev kvar på teatern och vi fick en fantastisk relation, en arbetsrelation.

Några månader senare skulle Amanda göra Fröken Julie och då kom han, Jean. En riktig Jean. Vi kan kalla honom Botten för enkelhetens skull. Under repetitionsperioden så blev han och Amanda ett slags, ja vad säger man, ett par.

/.../

Så kommer premiären av Cyrano de Bergerac. Jag sitter här i sufflörluckan av plåt för första och sista gången. Resten av spelsäsongen får den stå där som ett monument, en minneslucka. Cyrano de Bergerac, en värdigare avslutning än den kunde jag ju ändå inte bett om. Om det inte vore för Cyrano, Botten, som fortfarande på premiären inte kan sina repliker. Jag ser det i ögonen på honom. Han har ingen aning om vart han är på väg. Han slarvar, han sludrar, han hoppar över, han är fullkomligen disharmonisk. Jag känner hur publiken skruvar på sig. Och så kommer balkongscenen. Efter Romeo och Juliet är det teaterhistoriens mest kända balkongscen. Där uppe, Amanda som Roxane och nedanför, Christian och gömd i busken, Cyrano, sufflerandes Christian till Roxane. Men någon särskilt begåvad sufflör är inte vår Cyrano. Och just när han ska börja den berömda monologen som hela premiärpubliken kan utantill, så är han helt tom i blicken. För första gången tittar han på mig med den där valpiga blicken, som är så bra på film. Ljudlöst viskar HAN som inte behöver någon sufflering - Text! Och det är då det brister för mig!

Ur **Protecto (Kid Hero)** av D.M Larson

Jag har alltid drömt om att vara en hjälte. Jag har försökt allt, för att bli fantastisk. Jag lät en spindel bita mig... inga spindelkrafter; bara massor av klåda. Jag provade att stå alldeles för nära en micro i hopp om att strålningen skulle förändra mig. Inget hände. Jo, jag fick utskällning för att jag slösade på micropopcorn. Men jag tog med mig allt till skolan och hade en popcornfest. Vilket i och för sig gjorde mig till en hjälte... så på sätt och vis så fungerade det ju...

I skolan, så finns det en kille... han är alltid taskig mot folk. Jag är trött på att han är så jävla elak. Jag behöver dom där superkrafterna. Jag behöver något som får honom att sluta.

Kanske om jag åt fler skolluncher! Dom ser radioaktiva ut. Om jag bara fick tillräckligt med gröna varmkorvar och brun ketchup i mig... så borde det ju hända nå't!

Och jag behöver en slogan "ska bara ut och "bonka" skurkar"... och en cool kostym...ja, just ja... sist jag var i badrummet så såg jag det perfekta superhjäldenamnet. Protecto! Istället för en telefonkiosk, som Stålmannen har, så skulle jag istället använda ett toabås. Och dom där sittskydden från Protecto kunde jag använda som mantel...och göra en mask av toalettpapper. Inget skrämmer skurkar mer än badrumsgrejer...eller också så får det dom att ge mig en rejäl snyting. Jag får nog tänka om.

Ur **Romeo och Juliet** av William Shakespeare i översättning av Göran O. Eriksson

Juliet:

Klockan slog nio när jag skicka henne.

En halvtimme sa hon det skulle ta.

Tänk om hon inte träffa honom. Jo.

Å, vad hon sölar! Kärleksbud ska ila

Som tankar, mycket snabbare än solen

Jagar bort skuggorna från mörka berg.

Därför drar snabba duvor Venus vagn,

Och därför har Cupido alltid vingar.

Solen står redan på det högsta krönet

Av den här dagens färd. Nio till tolv:

Tre långa timmar, och hon kommer inte.

Om hon var ung, om hennes blod var varmt

Skulle hon fara som en fjäderboll

Med mina ord från mig till den jag älskar

Och hans till mig.

Men gamla är precis som de var döda,

Tungan som bly. För dem är allting möda.

Ur **Medealand** av Sara Stridsberg: (i den här texten läses inte Jasons repliker, texten blir en monolog)

MEDEA: Tack för att du kom. Kan du gå nu? Gå. Ut. Härifrån. Nu.

(JASON: Jag vill träffa barnen en sista gång.)

MEDEA: Du har inga barn längre.

(JASON: Var är barnen?)

MEDEA: Det finns inga barn. Jag vet inte vilka barn du talar om.

(JASON: Jag vill säga hejdå. Jag är deras far.)

MEDEA: Fel, Jason. Du är död, inte far.

(JASON: Jag har alltid varit en bra far för dem.)

MEDEA: Visst.

(JASON: Jag har rätt att träffa mina barn.)

MEDEA: Glöm barnen.

(JASON: Jag har rätt att -)

MEDEA:

Döda män träffar sällan sina barn. Döda män är sysslösa, meningslösa, bortglömda. Dig glömmet omvärlden fort. Du har aldrig varit här. Lämna inga spår efter dig. Inga människobarn. Inga stordåd. Ingenting förutom sår. Döden klär dig Jason. Du kommer att älska det. Blir som att ligga utslagen framför teven varje kväll, med den lilla skillnaden att teven kommer att vara svart och avstängd, och ingen är där och smeker din nacke, och masserar dina fötter och matar dig med potatischips. Med den lilla skillnaden att allt som finns är mörker och att din brud och hennes far ruttnar intill dig.

(JASON: Barnen har rätt att säga farväl till sin far.)

MEDEA: Rättigheter hit och rättigheter dit. Barnen har redan glömt dig.

Ur **Silver Star** av Kristina Lugn

Alfhild:

Jag har rymt från min soffa. Jag älskar den inte längre. Jag fattar inte att möbler kan vara så svekfulla! Jag vet att min soffa kommer att glömma mig och gå med på att flytta hem till någon annan så fort den får klart för sig att jag aldrig kommer tillbaka. Aldrig någonsin mer ska jag sitta i den där soffan som en glömsk prinsessa/prins. Varför var jag en så glömsk prinsessa/prins? Så fort jag hade vuxit ur min barndoms vita kläder och fick syn på Nimrod när han plockade upp min bästa vän Linnea och körde iväg med henne i sin himmelsblå Mercedes i innerligaste kärlek var det som om jag trodde att det blev förbjudet att våga gå längre än så långt tras mattorna i en trerumslägenhet räcker. Jag skaffade mig blomkrukor istället för trädgårdar och badkar istället för det vilda vackra havet. Och jag glömde att jag är en prinsessa/prins. Jag blev sjuk. Jag blev svartsjuk. Jag betedde mig precis som om jag var med i en tv-serie. Men nu har jag bestämt mig för att skriva resten av avsnitten själv. Jag ska starta ett nattcafé. Silver Stars krog för alla oss som fått nog av ensamhet och väntan och att aldrig våga följa vår längtan bakom skära persienner med pissljumma vänner. Medan den där jävla soffgruppen gör livet bekvämt för folk som jag inte ens känner! Mina värsta fiender kanske! Det är förresten rätt åt dom. Dom kommer sitta där och ha lika tråkigt som jag.

Ur *DNA* av Dennis Kelly

Vad tänker du på?

Eller strunt i det förresten, det blir bara fel, det blir inget bra om du ska –
Du kan berätta för mig, du vet det va. Du kan snacka med mig. Skit samma vad det är, jag dömer ingen. Spelar ingen roll vad det är, jag ska inte, alltså jag ska inte...
Är det på mig? Inte för att - Alltså det är okej om du inte tänker på/
Vadå, tänker du på mig?

Tänker du bra saker? Eller är det mer...

Alltså inte för att jag bryr mig. Absolut inte, jag bryr mig inte, jag svär. Jag går inte omkring och -
Snackar jag för mycket? Är det det? Och så sitter du där helt tyst och tänker att men kan hon inte hålla käften. Eller hur.

Alltså det gör inget, det är helt okej, för att, nej men okej, jag snackar väl för mycket då. Okej jag erkänner. Jag pratar för mycket, okej visst, men skjut mig då. Skjut mig, ring polisen, lås in mig, dra ut mina tänder med en rostig tång, för jag pratar för mycket, vilket brott, vilken synd, alltså vilken fruktansvärd katastrof alltså, så idiotiskt, så ondskefullt, men är du så himla perfekt då? Så var det sagt, för du är faktiskt inte heller så himla... Du är faktiskt lite... Alltså du är...

Ur *En kvinna* av Dario Fo

Så, nu måste vi skynda oss att springa! Vad han är söt...nu ska han till lilla fröken. Nu tar vi väskan... och jackan... och så börjar dan. Nyckeln, nyckeln, var har jag lagt nyckeln? Var har jag lagt nyckeln? Varenda morgon är det samma historia med nyckeln? Varför sätter jag inte upp nåt här... en stor spik, med nyckeln på här? Nej då, jämt måste jag kasta bort en massa tid på att springa runt här i huset och leta efter nyckeln, när jag har så bråttom. Lugn, nu ska vi vara lugna och försöka komma ihåg. Alltså - jag kom hem igår kväll. Lillen satt på min arm, kassen i min vänstra hand. Jag ställer ned kassen och nyckeln hade jag i handen. Lillen ner i vaggan. Jag går ut igen. Jag tar kassen. Nyckeln är i handen, mjölkflaskan i armhålan. Jag går in. Jag ställer ner kassen. Mjölken ställer jag i kylskåpet... tänk om jag lagt nyckeln i kylskåpet! Om det är så, så stryper jag mej själv. Nej, jag stryper mej inte... nyckeln ligger inte där. Men var har jag lagt den? Han har bajsat, igen. Det kunde man ju ge sej på. Vad är klockan? Neeej!

Texterna är framtagna av: Sara Berg, Malin Hasselquist och Petronella Borseman, teaterlärare på Estetiska programmet vid Viktor Rydberg Gymnasium Jarlapan